

Boganmeldelse

Lad mig være, forskruet

My Laub og Christina Wex · Gads Forlag

Bogen "Lad mig være, forskruet" omhandler My Laubs beretning om psykisk sygdom og selvskaide, der kulminerer, da hun som 18-årig med vilje kaster sig ud af en kørende bil på motorvejen overbevist om, at det ville betyde enden på hendes liv, dog overlever hun til sin egen store skuffelse og bliver meget skadet. My Laub ender som forsidehistorie på de fleste dagblade, hvorfra hendes liv tager en drejning med starten på en hård fysisk genoptræning med en ny selvsindsigt og tro på fremtiden.

Bogen er skrevet af My Laub (f. 1997) selv; tre år efter hændelsen i samarbejde med journalist og forfatter Christina Wex. My fortæller sin historie hudløst, ærligt men også meget selvkritisk. Bogen er inddelt i to dele.

I den første del af bogen fortæller My sin personlige beretning om, hvordan hun allerede som barn følte sig anderledes. My beskriver sig selv som et sensitivt og lidt stille barn, der havde perioder med angst. En oplevelse af at føle sig anderledes tyngede My igennem det meste af hendes barn- og ungdomsår. My er født og opvokset i Hellerup, og hendes forældre er skilt på fredsommelig vis. Hun er således en ung, ambitiøs, sårbar, succesjagende pige, der kommer ind på et af de prestigefyldte gymnasier og kalder sig selv for en 12-tals-pige. På trods af dette er hun frygtelig ulykkelig og selvskaidende, og det ender med at knække for hende. My er besat af at være populær, smuk og den bedste udgave af sig selv mv. Det holder hendes psyke ikke til i længden, og mellem 1. og 2. g. går det helt galt. My bliver indlagt og udvikler et desperat ønske om at få 12 i sindssyge. Og den lukkede afdeling er det helt rigtige sted at lære alt om selvskaide og sindssyg opførsel. I bogen bliver man inviteret med ind i forfatterens indre dialog og tanker, der bliver så destruktive, at det fører til indlæggelser på både åbne og lukkede afdelinger i psykiatrien. Her bliver selvskaide fra ubetydelige overfladiske "skrammer" senere til cutting og selvmordsforsøg og til slut det planlagte selvmordsforsøg på Frederikssundmotorvejen i april, den primære copingstrategi, væk fra det indre kaos. Den anden del af bogen er fortællinger fra en række mennesker, der har været tættest på My, herunder hendes mor, far, søster og veninde, der fortæller om hvordan det er at være pårørende til et menneske, som man kan se har det rigtig dårligt, men som man ikke formår at hjælpe. Det er således de pårørendes afmagt foldet ud som rørende fortællinger, med en tydelig kærlighed og ubetinget støtte til My Laub og med håbet om og troen på at My ville overleve og blive et "helt" menneske igen. Ydermere er der i den sidste del af bogen et interview med en psykolog og psykiater, der fortæller generelt om unge og psykisk sygdom, og hvor de giver deres bud på, hvorfor nutidens unge mistrives i et større omfang og derved ender med selvdestruktiv adfærd.

En velskrevet bog, men også meget barsk læsning, der får læseren igennem hele følelsesregisteret, inden man er nået til vejs ende og som virkelig giver læseren stof til eftertanke. Bogen henvender sig til unge mennesker, men også forældre og sundhedsprofessionelle både i privat praksis, psykiatrien - på bosteder og institutioner. Som sundhedsprofessionel bliver man bekræftet i konsekvenserne af nul-fejls-kulturen og jagten på det perfekte. Det "perfekte" bliver således et idealiseret billede, hvor det aldrig lykkes at komme i mål. Og hvor den indre følelsesmæssige smerte i form af selvhad og foragt ender med selvskaide, cutting, spiseforstyrrelser og selvmordsforsøg.

Som læser bliver man grebet – og rørt. Men hvor er det modigt og flot af My Laub at løfte sløret og stå frem. Hun sætter på fineste vis – og med sproglig autencitet – ord på det, som vi som voksne – forældre og behandlere – sjældent og kun med tålmodighed og kærlighed får adgang til. My bliver således et troværdigt forbillede for mange andre unge ved at bryde endog meget tabuiserede forestillinger om psykisk sårbarhed.

I forordet skriver My bl.a.: "...jeg tager det gerne på mine skuldre. Jeg ved, at der måske er andre, der har tænkt de samme tanker, men aldrig har turde sige dem højt".